

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13CoE/88/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6114226294
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 08. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ferdinand Zimmermann
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6114226294.2

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací v exekučnej veci oprávneného PROFÍ CREDIT Slovakia, s. r. o., Pribinova 25, 824 96 Bratislava 26, IČO: 35 792 752, zastúpený Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 45 233 516, proti povinnej: B. Z., nar. XX. XX. XXXX, bytom B. XX, XXX XX K. K., štátny občan SR, na vymoženie pohľadávky vo výške 1.204,53 € s prísl., o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, na odvolanie oprávneného zo dňa 07. 01. 2015 proti uzneseniu Okresného súdu v Banskej Bystrici č. k. 1Er/3725/2014 - 14 zo dňa 16. 12. 2014, takto

rozhodol:

Uznesenie okresného súdu p o t v r d z u j e .

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením okresný súd žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol.

V dôvodoch rozhodnutia okresný súd uviedol: „Dňa 11. 12. 2014 bola na tunajší súd doručená žiadosť súdneho exekútora JUDr. Ing. Jána Gaspera, PhD., so sídlom exekútorského úradu Kálmána Mikszatha 268, 979 01 Rimavská Sobota, adresa na doručovanie P. O. BOX 142, 877 01 Brezno (ďalej len "súdny exekútor"), o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v prospech oprávneného PROFÍ CREDIT Slovakia, s. r. o., Pribinova 25, 824 96 Bratislava 26 (ďalej len "oprávnený") proti povinnej Jane Valašťanovej, nar. 21. 03. 1959, bydliskom Javornícka 35, 974 11 Banská Bystrica, štátny občan SR (ďalej len "povinná"), na vymoženie pohľadávky vo výške 1204,53 Eur s príslušenstvom, a to na základe návrhu oprávneného, doručeného na sídlo súdneho exekútora dňa 24. 11. 2014, spolu s priloženým exekučným titulom, a to Rozhodcovským rozsudkom, pod sp. zn RK-PC-951/14-EK, Stáleho rozhodcovského súdu Victoria rozhodcovského súdu v Žiline, so sídlom Vojtecha Tvrdeho 793/21/ 010 01 Žilina, v konaní pred rozhodcom JUDr. Erikom Končokom, zo dňa 09. 09. 2014, právoplatného dňa 02. 10. 2014 a vykonateľného 07. 10. 2014 (ďalej len "exekučný titul"). Súčasťou príloh k žiadosti o udelenie poverenia bola aj Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluva o revolvingovom úvere č. 8500003591, uzatvorená dňa 13. 04. 2011 (ďalej len "zmluva o úvere"), ktorej súčasťou boli aj zmluvné dojednania v platnej verzii 01. 03. 2011 a tiež Rozhodcovská zmluva pod č. 8500003591, uzatvorená v ten istý deň ako zmluva o úvere.

V súlade s ustanovením § 44 ods. 2 Exekučného poriadku súd preskúmal žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh oprávneného na vykonanie exekúcie a exekučný titul so zákonom.

Okresný súd Banská Bystrica v súlade s ustálenou rozhodovacou činnosťou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napr. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. septembra 2011 sp. zn.

3 MCdo 11/2010, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 13. 10. 2011, pod sp. zn. 3 Cdo 146/2011

a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 10. októbra 2012 sp.zn. 6 Cdo 105/2011, uverejnené

v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 3/2012) sa ako exekučný súd pri preskúmaní žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie a exekučného titulu zaoberal tým, či exekučný titul uvedený v návrhu na vykonanie exekúcie bol vydaný orgánom s právomocou na jeho vydanie a či z hľadísk zakotvených v príslušných právnych predpisoch ide v jeho prípade o rozhodnutie vykonateľné tak po stránke formálnej (z pohľadu právneho predpisu upravujúceho konanie, v ktorom bolo vydané), ako aj materiálnej (z aspektu obsahových náležitostí rozhodnutia - jednak určitosti, zrozumiteľnosti, a presnosti označenia subjektov práv a povinností, jednak vyjadrenia uloženej povinnosti, ktorá sa má nútene vykonať). Keďže exekučný titul, ktorý oprávnený označil v návrhu na vykonanie exekúcie, bol rozhodnutím, ktoré vydal rozhodcovský súd, súd bol oprávnený a povinný sa zaoberať otázkou, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe platne uzavretej rozhodcovskej zmluvy, ktorá môže mať formu osobitnej zmluvy alebo formu rozhodcovskej doložky k zmluve (§ 4 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z. z.), pretože ak

v určitej veci nedošlo k platnému uzavretiu rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd

a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok. Ak by súd akceptoval rozhodcovský rozsudok, pre vydanie ktorého nebola daná právomoc rozhodcovského súdu, akceptoval by vykonateľnosť rozhodnutia vydaného tým, kto na to nemal právomoc. Išlo by o akceptáciu "rozhodnutia" nevykonateľného, majúceho účinky paktu. Nič na tom by nemenila ani prípadná skutočnosť, ak účastník rozhodcovského konania, ktorý

v exekučnom konaní vystupuje v procesnom postavení povinného by v rozhodcovskom konaní prípadne nenamietal neexistenciu rozhodcovskej zmluvy, rozhodcovský rozsudok by prevzal a nevyužil možnosť domáhať sa zrušenia rozhodcovského rozsudku žalobou podanou na príslušnom súde. Tunajší súd konajúci o návrhu na nútený výkon právoplatného rozhodcovského rozsudku, po nadobudnutí dostatočných skutkových a právnych poznatkov, bol v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku oprávnený už v štádiu rozhodovania o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie aj bez návrhu (ex offa) skúmať, či rozhodcovská zmluva medzi zmluvnými stranami bola uzavretá platne. Ak by súd zistil, že rozhodcovský súd vyvodzoval svoju právomoc z neplatnej rozhodcovskej zmluvy (doložky), je exekučný súd oprávnený vyvodiť všetky dôsledky vyplývajúce z príslušných právnych predpisov pre to, aby zmluvná strana nebola uvedenou doložkou viazaná.

V intenciách uvedených právnych záverov preto tunajší súd prieskumom uvedených podaní a na ne nadväzujúcich príloh zistil, že exekučný titul vydal Stály rozhodcovský súd Victoria rozhodcovský súd v Žiline, so sídlom Vojtecha Tvrdého 793/21/ 010 01 Žilina, v konaní pred rozhodcom JUDr. Erikom Končokom (ďalej len "rozhodcovský súd"). Právomoc rozhodcovského súdu bola založená na základe osobitnej Rozhodcovskej zmluvy

č. 8500003591, uzatvorenej dňa 13. 04. 2011 (ďalej len "rozhodcovská zmluva"), medzi oprávneným a povinným. V bode č. 5 rozhodcovská zmluva vo svojich ustanoveniach uvádza, že akékoľvek spory, nezrovnalosti alebo nároky medzi zmluvnými stranami vyplývajúce alebo súvisiace s ustanoveniami zmluvy

o revolvingovom úvere, s porušením, ukončením či neplatnosťou tejto zmluvy budú riešené cestou príslušného súdu v súdnom konaní alebo v rozhodcovskom konaní pred niektorými z dvoch v zmluve uvedených rozhodcovských súdov, medzi ktorými bol aj rozhodcovský súd, ktorý vydal predmetný exekučný titul. V bode č. 3 rozhodcovská zmluva uvádza, že oprávnený ako veriteľ pred uzatvorením rozhodcovskej zmluvy poučil dlžníka

o skutočnosti, že dôsledkom uzatvorenia rozhodcovskej zmluvy je možnosť riešenia sporov vyplývajúcich alebo súvisiacich s ustanoveniami zmluvy o revolvingovom úvere s číslom zmluvy totožným ako je číslo tejto rozhodcovskej zmluvy. Ďalej tento bod uvádza, že spory môžu byť riešené aj v súdnom konaní a výber medzi rozhodcovským súdom alebo súdnym konaním pre riešenie sporov spočíva na žalobcovi.

Na základe takto založenej právomoci rozhodcovský súd vydal na základe žalobného návrhu oprávneného exekučný titul, ktorým zaviazal povinnú uhradiť sumu vo výške 1289,53 Eur spolu s príslušenstvom a zmluvnou pokutou tak, ako je uvedené vo výrokovej časti exekučného titulu.

Ďalej v súlade s uvedenými ustálenými závermi konštantnej rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu, súd skúmal, či exekučný titul, ktorý tvorí podklad vedenej exekúcie, bol vydaný v rozhodcovskom konaní na základe platne uzavretej rozhodcovskej zmluvy, resp. platnej rozhodcovskej doložky. Súd posúdil uvedenú rozhodcovskú zmluvu ako spotrebiteľskú zmluvu, pretože samotná má spojitosť a nadväznosť so zmluvou o úvere, v ktorej oprávnený ako poskytovateľ úverov, ktorý má poskytovanie úverov z vlastných zdrojov podľa Obchodného registra v predmete činnosti podnikania, vystupoval v zmysle § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka pri uzatváraní zmluvy ako dodávateľ. Povinná vystupovala pri uzatváraní zmluvy ako fyzická osoba, ktorá nekonala v rámci svojej podnikateľskej činnosti a teda bola v súlade s § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka v postavení spotrebiteľa. Súd následne pristúpil k skúmaniu, či uvedená úprava rozhodcovskej zmluvy bola súladná s úpravou ustanovení Spotrebiteľských zmlúv podľa piatej hlavy Občianskeho zákonníka účinných ku dňu uzatvorenia tejto zmluvy.

Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné

Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

Podľa § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.

Podľa § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané

Podľa § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré vyžadujú v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní.

Súd ďalším postupom pristúpil k skúmaniu, či uvedená rozhodcovská zmluva, ktorá bola svojim označením zhodná so zmluvou o úvere a súčasne bola podpísaná povinným a prijatá oprávneným v ten istý deň ako zmluva o úvere, bola výsledkom individuálneho dojednania zmluvných strán. Súd postupoval v zmysle rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorá k individuálnemu dojednaniu rozhodcovskej zmluvy uvádza, že je povinnosťou oprávneného predložiť povinnému návrh na uzavretie rozhodcovskej zmluvy takým spôsobom, aby z neho bolo dostatočne zrejmé, že povinnému sa poskytuje možnosť voľby prijať alebo neprijať takýto návrh, a aby bolo z neho tiež zrejmé, že mu boli poskytnuté aj jasné a zrozumiteľné informácie, čo znamená riešenie sporov v rozhodcovskom konaní. Rozhodcovská zmluva uzavretá so spotrebiteľom, ak má byť právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie, musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán. Slobodná vôľa vyžaduje informácie o možnosti voľby medzi viacerými riešeniami a informácie o tom, čo tá ktorá voľba konkrétne znamená. (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 21. marca 2013, sp. zn. 6 Cdo 217/2012)

V súlade s uvedenými závermi rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu súd považoval za splnenú podmienku zo strany oprávneného, že povinnej bola poskytnutá voľba prijať alebo neprijať rozhodcovskú zmluvu (čl. 2 rozhodcovskej zmluvy). Za splnenú už ale súd nepovažoval podmienku jasného a zrozumiteľného informovania povinnej, čo znamená riešenie sporov v rozhodcovskom konaní. Informácia o riešení sporov

v rozhodcovskom konaní bola uvedená v bode č. 3, č. 5, č. 6 rozhodcovskej zmluvy. Tieto body pojednávajú

o skutočnostiach, že následkom jej uzatvorenia je možnosť riešenia sporov vyplývajúcich/súvisiacich s ustanoveniami zmluvy o úvere, s jej porušením, ukončením či neplatnosťou zmluvy v rozhodcovskom konaní ako aj s uvedením možnosti, že spory môžu byť riešené aj v súdnom konaní, ktoré môže byť začaté na základe návrhu žalobcu (čl. 3), uvedenie jedného z dvoch možných rozhodcovských súdov, ktoré by prejednávali vzniknuté spory s uvedením, že výber rozhodcovského súdu spočíva na strane podávajúcej žalobný návrh (čl. 5) a samotných podmienok rozhodcovského konania, tzn. jazyku konania, navrhovanie rozhodcov atď. Súd

k svojmu záveru o nedostatočnom jasnom a zrozumiteľnom informovaní povinnej o rozhodcovskom konaní uvádza, že znenie rozhodcovskej zmluvy neinformuje ani o aspoň základných charakteristikách rozhodcovského konania, napr. jednoinštančnosť rozhodcovského konania, vzdanie sa prejednania svojho sporu na všeobecnom súde, spravidla neverejné konanie, vykonateľnosť rozhodnutia rozhodcovského rozsudku, možnosti sa domáhať zrušenia rozhodcovského rozsudku v zákonom stanovenej lehote.

Súd tiež poukazuje na skutočnosť, že nie je zrejmé, na základe akého prejavu vôle povinnej jej bol následne predložený návrh rozhodcovskej zmluvy, teda na základe akých informácií sa povinná rozhodla, že chce svoj spor prejednať v rozhodcovskom konaní, a že chce rozhodcovskú zmluvu podpísať, keď z tejto nevyplýva charakteristika a popis rozhodcovského konania.

Ku samotnej formálnej stránke rozhodcovskej zmluvy súd uvádza, že jej obsah bol vopred predtlačený a povinná okrem jej prijatia (podpisu) nemohla svojím prejavom vôle meniť alebo dopĺňať jej obsah. V súlade

s uvedenými skutočnosťami ohľadne rozhodcovskej zmluvy, citovanou rozhodovacou činnosťou a s citovaným ustanovením § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka preto súd ustálil, že ustanovenia rozhodcovskej zmluvy neboli individuálne dojednané. Súd súčasne upriamil pozornosť aj na skutočnosť, že povinná ako zmluvná strana

v postavení spotrebiteľa, nemohla vlastnou vôľou ovplyvniť, či prípadné spory budú riešené cestou rozhodcovského súdu alebo prostredníctvom všeobecného súdnictva.

K posúdeniu otázky, či došlo alebo nedošlo k individuálnemu dojednaniu rozhodcovskej zmluvy si súd osvojil argumentáciu Krajského súdu v Banskej Bystrici, uznesenie pod č. k. 12CoE/27/2014-45, zo dňa 21. 08. 2014, str. 4, ktorý k rozhodcovským zmluvám formulárového typu, ktorou je aj posudzovaná rozhodcovská zmluva v tomto konaní, uviedol, že uzavretie rozhodcovskej zmluvy v ten istý deň ako zmluva

o úvere, nie je dostatočným dôkazom o vôli povinného pristúpiť na tento osobitný spôsob rozhodovania sporu. Povahu formulárovej zmluvy má podľa krajského súdu totiž nielen zmluva o úvere a zmluvné podmienky k nej, ale aj predformulované znenie rozhodcovskej zmluvy. Ďalej bolo tiež uvedené, že rozhodcovská zmluva nie je alternatívou riešenia sporov, ak veriteľ podal návrh na začatie konania na rozhodcovský súd a tým uskutočnil výber predpokladaný v rozhodcovskej zmluve, po ktorom sa povinný musel podrobiť rozhodcovskému konaniu.

V intenciách uvedeného súd preto rozhodcovskú zmluvu, ktorá jednak neobsahovala dostatočné informácie o rozhodcovskom konaní, navyiac ak bola zmluvou formulárovou bez možnosti ovplyvnenia jej znenia vôľou povinnej ako dlžníka a súčasne výberu z možností riešenia svojho sporu či pred všeobecným alebo rozhodcovským súdom, posúdil ako nie individuálne dojednanú.

Ohľadne samotného určenia právomoci rozhodcovského súdu na rozhodovanie sporov vyplývajúcich alebo súvisiacich s ustanoveniami Zmluvy o revolvingovom úvere, s poukázaním na už uvádzané znenie bodov

č. 2, č. 3 a č. 5 rozhodcovskej zmluvy a posúdenia takéhoto určenia z hľadiska platnosti alebo neplatnosti súd uvádza, že formulácia ustanovení zmluvy v uvedených bodoch je značne nerovnovážna a v neprospech povinnej ako spotrebiteľa. Pre zdôvodnenie takéhoto záveru súd uvádza, že tieto ustanovenia síce dávajú

v prípade sporu zo zmluvy o úvere na výber z možností tej zmluvnej strane, ktorá by bola na strane žalobcu, obrátiť sa buď na všeobecné súdy alebo na jeden z rozhodcovských súdov, ale v konečnom dôsledku v prípade, ak by uplatnil svoje nároky oprávnený ako veriteľ na rozhodcovskom

súde, bol by povinný ako spotrebiteľ nútený sa rozhodcovskému konaniu podriaďiť. Takéto ustanovenie rozhodcovskej zmluvy je aj podľa rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu Slovenskej republiky - uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, pod sp. zn. 7ECdo/267/2013, zo dňa 09. 01. 2014, možné označiť len za formálne vyhovie ustanoveniu § 53 ods. 4

písm. r) Občianskeho zákonníka. Rozhodcovskú zmluvu, ktorá obsahuje takéto zakotvenie príslušnosti rozhodcovského súdu, nemožno považovať za platne uzavretú rozhodcovskú zmluvu, keďže ako už bolo uvedené, v sporoch, v ktorých by bola voči povinnému uplatnená žaloba, musel by sa povinný ako spotrebiteľ podriaďiť rozhodcovskému konaniu, bez možnosti požiadať o ochranu všeobecný súd. V prípadoch, keby bol žalobcom oprávnený ako poskytovateľ úveru, nemohol by sa povinný brániť mimo rozhodcovského súdu, čo samé o sebe sťažuje prístup povinného ako spotrebiteľa k spravodlivosti a spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán predmetnej spotrebiteľskej zmluvy.

Vzhľadom na skutočnosť, že úprava a znenie rozhodcovskej doložky obsahuje v sebe ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech povinného ako spotrebiteľa (neprijateľnú podmienku) tým spôsobom, že svojim obsahom mu sťažujú slobodný výber na určenie spôsobu riešenia sporov zo zmluvy o úvere a znevýhodňujú jeho postavenie ako zmluvnej strany, súd prijal záver, že ustanovenia rozhodcovskej doložky sú neplatné.

Nakoľko súd vyhlásil predmetné ustanovenia zakotvujúce rozhodcovskú doložku za neprijateľnú podmienku, čím sa tieto stali neplatné, samotná neplatnosť spôsobuje aj nevykonateľnosť exekučného titulu, ktorý z tohto dôvodu má účinky paaktu.

S poukazom na uvedené skutočnosti preto súd dospel k záveru, že nakoľko je právomoc rozhodcovského súdu na rozhodnutie v predmetnej veci založená na neprijateľnej podmienke, ktorá nebola individuálne dojednaná, exekučný súd po preskúmaní exekučného titulu a rozhodcovskej zmluvy dospel k názoru, že exekučný titul je vydaný v rozpore so zákonom, a preto v súlade § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, v súlade s rozhodovacou činnosťou Krajského súdu v Banskej Bystrici a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky návrh na vykonanie exekúcie zamietol.

Podľa § 44 ods. 3 Exekučného poriadku, ak je uznesenie, ktorým sa žiadosť zamietla, právoplatné, súd exekučné konanie aj bez návrhu zastaví.

Po právoplatnosti tohto rozhodnutia súd rozhodne o zastavení a trovách exekúcie.“

Proti uzneseniu odvolanie podal oprávnený. Úvodom poukázal, že pojem spotrebiteľ s pohľadu uzatvárania jednotlivých zmlúv, transakcií, či vykonávania úkonov (v zmysle definície bodu 18 preambuly smernice Európskeho parlamentu a rady č. 2005/29) je chápaný ako osoba, ktorá je v rozumnej miere dobre informovaná, vnímavá a obozretná. Ani európske právo nepribližuje chápanie tohto pojmu na úroveň subjektu zbaveného či obmedzeného v spôsobilosti na právne úkony, nespôsobilého a neschopného chápať význam a dôsledky vlastného konania, poučenie daného tretím subjektom a pod.

Odvolateľ ďalej dôvodí. Z bodu 2 rozhodcovskej zmluvy vyplýva, že uzatvorenie rozhodcovskej zmluvy nie je podmienkou uzatvorenia a vykonávania zmluvy o revolvingovom úvere a súčasne, že dlžník nie je povinný prijať návrh danej rozhodcovskej zmluvy.

Dlžník môže odstúpiť od rozhodcovskej zmluvy v lehote 14 kalendárnych dní od jej uzavretia a uplatnením tohto práva môže dlžník bez ohľadu na svoj postoj, na postoj veriteľa dosiahnuť zánik rozhodcovskej zmluvy. Bez toho, aby to malo vplyv na trvanie zmluvy o revolvingovom úvere.

Rozhodcovská zmluva by ani v prípade, ak by nebola individuálnym dojednaním, nemohla byť posúdená ako neprijateľná zmluvná podmienka, a to nie len z hľadiska jej právnych dôsledkov, ale aj z hľadiska procesu jej uzatvárania. Rozhodcovská zmluva nie je súčasťou všeobecných podmienok.

Rozhodcovská zmluva bola platne uzavretá a povinný mal možnosť od nej jednostranne odstúpiť do 14 dní od jej uzavretia.

Rozhodcovská zmluva je individuálnym dojednaním a nespĺňa ani definíciu neprijateľnej podmienky podľa § 53 ods. 1, resp. ods. 4 písm. r) OZ.

Z formulácie rozhodcovskej zmluvy vyplýva, že spory zo zmluvy o revolvingovom úvere môžu byť riešené buď v konaní pred všeobecným súdom, alebo pred rozhodcovským súdom. Zmluva neobsahuje povinnosť postupovať výlučne prostredníctvom rozhodcovského konania pri riešení sporov, nezrovnalostí nárokov medzi zmluvnými stranami atď. Z jej obsahu je zrejmé, že konanie pred rozhodcovským súdom je len alternatívne. Nevyžaduje sa od spotrebiteľa, aby postupoval len pred arbitrážou. Ustanovenie § 53 ods. 4 písm. r) OZ nerieši situáciu, kedy žalobu podáva dodávateľ.

Z hľadiska účinkov rozhodcovskej zmluvy a samotného rozhodcovského konania toto spotrebiteľovi poskytuje minimálne rovnaký a v niektorých smeroch oveľa širší rozsah ochrany a možnosti uplatnenia práv ako je to v konaní pred všeobecným súdom.

Krajský súd v Banskej Bystrici vo svojom rozhodnutí sp. zn. 43CoE/372/2013 zo dňa 21. 11. 2013, ktorý posudzoval rozhodcovskú zmluvu došiel k záveru, že: „skutočnosť, že spotrebiteľská zmluva, t. j. zmluva o revolvingovom úvere bola oprávneným vopred pripravená na predtlačenom tlačive, a teda spotrebiteľ ju nemal možnosť žiadnym spôsobom ovplyvniť, ešte nezakladá predpoklad, že tomu tak bolo aj pri uzatváraní rozhodcovskej zmluvy. Táto bola uzatvorená medzi účastníkmi na zvláštnom liste, a teda individuálne... Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd považoval rozhodcovskú zmluvu, ktorá založila právomoc rozhodcovského súdu vydať exekučný titul za individuálne dohodnutú, a preto nie je na ňu možné aplikovať ustanovenie § 53 OZ...“

Odvolateľ preto navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnuté uznesenie a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Zároveň si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania.

Krajský súd, ako súd odvolací preskúmal vec v rozsahu určenom § 212 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. a uznesenie okresného súdu potvrdil podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vo výroku vecne správne.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 219 ods. 2 O. s. p.).

Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia k podanému odvolaniu krajský súd dodáva.

Už v rozhodnutí sp. zn. 6 Cdo 1/2012 Najvyšší súd SR uviedol, že princíp „vigilantibus iura scripta sunt“ v spotrebiteľských veciach v konkrétnych súvislostiach (teda v závislosti od konkrétnych okolností) ustupuje dôležitejšiemu princípu, ktorým je ochrana práv spotrebiteľa. To znamená, že aj keď účastník rozhodcovského konania, ktorým je spotrebiteľ, nevyužije možnosť spochybniť existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy podľa ustanovení zákona o rozhodcovskom konaní, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy a v prípade zisteného nedostatku v tomto smere konštatovať rozpor rozhodcovského rozsudku so zákonom znamenajúci neúčinnosť, teda nezáväznosť tohto exekučného titulu. Takúto interpretáciu označených ustanovení zákona o rozhodcovskom konaní v spojitosti s § 44 ods. 2 EP vyžaduje naplnenie príkazu vyplývajúceho z princípu ochrany práv spotrebiteľa, ktorým je odstránenie značnej nerovnováhy v právach a povinnostiach založených spotrebiteľskou zmluvou ku škode spotrebiteľa. Ochrana spotrebiteľa je predmetom verejného záujmu a je nevyhnutná pre zvýšenie životnej úrovne a kvality života občanov. Okrem toho tento výklad možno podoprieť aj povinnosťou súdu, rešpektovať základné práva, právo na spravodlivú súdnu ochranu zaručenú čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Toto právo sa zaručuje nie len tomu, kto uplatňuje práva, ale aj tomu, proti komu je uplatňovaný nejaký nárok. V spotrebiteľských veciach je pomerne časté, že všeobecný súd môže prvýkrát poskytnúť spotrebiteľovi z úradnej povinnosti (teda bez akejkoľvek procesnej aktivity spotrebiteľa) účinnú spravodlivú ochranu jeho práv až po podaní návrhu na exekúciu rozhodcovského rozsudku.

Oprávnený sa svojej zodpovednosti za uzavretie neprijateľnej rozhodcovskej doložky nemôže zbaviť ani s poukazom na princíp „ignorantia juris non excusat“ (neznalosť zákona neospravedlňuje) uplatnením jeho dôsledkov v neprospech povinného. Kým rešpektovanie tohto princípu spotrebiteľských právnych

vzťahov zo strany dodávateľa treba vyžadovať v najvyššej možnej miere, jeho uplatnenie v neprospech spotrebiteľa bude prichádzať do úvahy len výnimočne, a ak to budú odôvodňovať konkrétne okolnosti prípadu. Aj v prípade tohto princípu totiž platí, že v konkrétnych súvislostiach ustupuje na strane spotrebiteľa dôležitejšiemu princípu, ktorým je princíp ochrany spotrebiteľa.

Naviac k ironickému tvrdeniu odvolateľa, že spotrebiteľ je chápaný ako osoba, ktorá nie je na úrovni subjektu zbaveného, či obmedzeného spôsobilosti na právne úkony, je potrebné konštatovať, že z povahy spotrebiteľských právnych vzťahov realite praktického života, a teda aj zdravému rozumu, odporuje požiadavka na podrobnej (až detailnej) znalosti právnych predpisov (akým sú zákony používané dodávateľmi pri uzatváraní spotrebiteľských zmlúv) zo strany spotrebiteľa. Preto neinformovanosť spotrebiteľa, resp. jeho nedostatočná informovanosť v tejto oblasti mu nemôže byť na ujmu.

Skutočnosti, ani poukazy odvolateľa na iné rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici, či rozhodnutia iných súdov, ktoré mali v obdobných prípadoch zaujať iný názor než je prezentovaný v spornom prípade okresným súdom, nemôžu nič zmeniť na akceptovateľnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Ak totiž na riešenie rovnakej právnej otázky existujú dva rozličné právne názory, nemožno použiť jeden právny názor na zrušenie rozhodnutia súdu nižšieho stupňa len preto, že tento použil iný akceptovaný právny názor.

O veci senát odvolacieho súdu rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.